

barns rättslöshet och misskännande deraf, att mellan föräldrar och barn, äfven dem af oäkta börd, ett naturligt samband otvifvelaktigt förefinnes, som nu äfven i lagen blifvit erkändt, i det oäkta barn fått sig beviljad rättighet att åtminstone efter sin moder taga arf — börjat allt mera lemna rum för ett klarare rättsmedvetande och en mera sannt kristlig uppfattning, som låter lagstiftare och folk genomträngas af den sanning att äfven inom den oäkta bördens mellan föräldrar barn och släktingar bör herska och af Staten erkännas och skyddas ett innerligt förhållande af ömse-sidig rätt och pligt, af inbördes kärlek.

I sjelfva verket har ett sådant förhållande, enligt hvad ett särskildt intyg från pastor i Rättvik gifver vid handen, egt rum mellan den afidna och hennes syskonbarn, att de alltid hyst för hvarandra de känslor af tillgifvenhet och bered-villighet till inbördes hjälp, hvilka utgöra skälen och kärnan i allt verkligt slägt-skapsförhållande och hvarmed detsamma äfven, derest dess ursprung icke helgats af Kyrkans välsignelse, odlas till ett sannt kristligt förhållande, men hvarförutan äfven den af Stat och Kyrka erkända familjen endast utgör en falsk och vanskaplig efterhärming af en kärleksfull Försyns skönaste gåfva åt menskligheten.

Genom bifall till denna min vördsamma framställning skall tvänne perso-ners ålderdom betryggas mot de svåraste bekymmer.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1868.

D. Olauson.

N:o 174.

Af Herr D. Olauson: Angående upphäfvande af 43 § i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse på landet.

Som 43 § af gällande förordning om kommunalstyrelse på landet synes stå i strid mot hvad denna förordning föreskrifver angående ledamotskap i kommunal-
Bih. till Riksd. Prot. 1868. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 9 Häft. 6

nämnden, i det nämnda § tillerkänner kyrkoherde eller den hans ställe företräder rättighet att i nämndens förhandlingar och beslut deltaga, utan att vara skyldig att i likhet med andra ledamöter böta för förfallolöst uteblifvande — ett stadgande hvarigenom en person, äfven om han *icke* är röstberättigad inom kommunen och sålunda stående utom den kategori, som erfordras för valbarhet, är på sätt och vis sjelfskrifven ledamot; och då i öfrigt samma § strider emot sjelfva andan af allt hvad sjelfstyrelse heter, då en person, utan att vara dertill af allmänna förtroendet kallad, kan i en sådan styrelse få deltaga; vågar jag vördsamt föreslå,

det Riksdagen måtte besluta, att 43 § må ur förordningen om kommunalstyrelse på landet utgå.

Stockholm den 27 Januari 1868.

D Olauson.

N:o 175.

Af Herr A. J. Sandstedt: Angående användande af bankovinsten till förstärkande af Riksbankens grundfond.

Ett lands välstånd och förkofran kan åstadkommas på mångfaldiga sätt och genom inrättningar, som genom missbruk af deras ändamål eller missrigtning af deras verksamhet äfven kunna skada, der man hade hoppats gagn. Sådana inrättningar i vårt land äro de enskilda bankerna, ty ehuru man ej bör förneka, att deras verksamhet medfört nytta, så lär deremot icke kunna bestridas, att den ofta varit skadlig för det allmänna och ruinerande för mången enskild.

Som det så kallade bankintresset har så stort inflytande, att man för närvarande ej lär kunna hoppas på framgång för något förslag, som afser mera betydande inskränkningar af de enskilda bankernas verksamhet, och då en sådan inskränkning dessutom, om den ej sker småningom, måste förorsaka rubbningar i rörelse och affärsförhållanden, som kunna medföra svåra olägenheter; så är att se till, om ej något medel för det onda finnes, hvilket kan användas utan olägenhet. Jag tror att det ifrågavarande onda kan, om icke alldeles häfvas, åtminstone verk-